

[Torben Lund]

Jeg skal såmænd ikke gå ind i sagens substans, da vi jo har haft adskillelige behandlinger af den.

Jeg skal blot om det med isolationen i Norden sige til hr. Bernhard Baunsgaard – og det er så det eneste, jeg skal sige om substansen – at jeg ikke er sikker på, at Sverige har følt sig særlig isoleret i retssikkerhedsmæssig og i retspolitisk henseende i Norden, selv om Sverige har en ordening, hvorefter man ikke behøver at stille en anholdt for en dommer, før der i hvert fald er gået en uge. Her i landet må der kun gå 24 timer, inden en anholdt skal for en dommer. I Sverige kan der sagtens gå en uge, hvor man altså alene holdes tilbage og frihedsberøves efter politiets bestemmelse. Mon Sverige har følt sig særlig retspolitisk isoleret i Norden af den grund? Jeg tror det såmænd ikke, hr. Bernhard Baunsgaard.

I øvrigt vil jeg godt sige et par ord om hr. Bernhard Baunsgaards måde at behandle Folketinget på. Mit demokratiske sindelag løb jo af med mig her for et par dage siden, da hr. Bernhard Baunsgaard bad om at få tredjebehandlingen afbrudt, og vi måtte alle i retsudvalget have en forventning om, at hr. Bernhard Baunsgaard havde noget meget vigtigt, vi skulle drøfte, når han ville afbryde en tredjebehandling.

Jeg skal meddele Folketingets medlemmer, hvordan man så er blevet behandlet.

Hr. Bernhard Baunsgaard har stillet to spørgsmål i retsudvalget, spørgsmål 59 og 60. Spørgsmål 59 lyder:

»Vil ministeren oplyse, om der i Norge og Sverige på varetægtsfængslingsområdet er sket ændringer i den i betænkning nr. 978, 1983, om varetægtsfængsling i voldssager, p. 63–65, beskrevne retstilstand?«

Og spørgsmål 60 lyder:

»Findes der i noget andet EF-land lovbestemmelser svarende til de i L 135 foreslåede?«

Det var i hvert fald spørgsmål, hr. Bernhard Baunsgaard med lethed kunne have stillet, da vi gennemgik lovforslaget efter førstebehandlingen i januar måned dette år. Det var ikke noget, man behøvede at afbryde tredjebehandlingen for her i Folketinget.

Ydermere synes jeg da også, jeg skylder Folketingets medlemmer at meddele, at hr. Bernhard Baunsgaard rent faktisk ikke var til stede . . .

Formanden:

Man refererer ikke fra udvalgsarbejdet.

Torben Lund (S):

O.k.

Formanden:

Det gør man ikke. (*Bernhard Baunsgaard*: Især ikke, når man ikke refererer sandt).

Torben Lund (S):

Jeg kan så sige, at min opfattelse er ikke, at hr. Bernhard Baunsgaards engagement i behandlingen af spørgsmålene efter afbrydelsen af tredjebehandlingen har været særlig voldsomt. Jeg synes, det har været en overordentlig ubehagelig oplevelse, og hr. Bernhard Baunsgaard skal ikke forvente en lignende demokratisk velvilje fra min side i en tilsvarende situation en anden gang.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Hr. Torben Lund har misforstået, hvorfor der blev bedt om en afbrydelse af tredjebehandling, hvis han tror, det var, fordi vi ønskede sagligt at belyse sagen yderligere. Det var ikke tilfældet, hr. Torben Lund. Der har i denne sag hobet sig den ene erklæring efter den anden op fra sagkyndige, som alle sammen har vist, at der ikke er et eneste fornuftigt argument for at stemme for dette.

Men hvorfor ville vi så have afbrudt tredjebehandling? Det var ikke, fordi vi ville give hr. Torben Lund en sidste chance, for han har for længst lagt sig fast på, hvad han skal mene om det her, uanset hvad der i øvrigt foregår om ørerne på ham, uanset hvad der i øvrigt er af valgsmøder, uanset hvad der i øvrigt er af erklæringer.

Nej, det var for at give den socialdemokratiske folketingsgruppe – som jo da heldigvis stadig er noget lidt andet end hr. Torben Lund – mulighed for at drøfte, hvad det egentlig er, dette går ud på, hvad det egentlig er, vi er i færd med at gøre. Det var det, der var sigtet med afbrydelsen.

Hvis hr. Torben Lund virkelig troede, at det drejede sig om at holde endnu et møde i Folketingets retsudvalg og ikke om at give den socialdemokratiske folketingsgruppe en mulighed for en fornyet drøftelse, må man